

Olvasmány az éjszaka cselekedeteiből

(regényrészlet)

Éppen erről beszélek Önnek. Fölsmertem magamban, hogy a figyelemnek nem csak irányultsága van. Látása, hallása és persze: érzése is van. Van tiszta, és van tisztátalan figyelem. Az egyik gondolkodik, a másik tékozol. Mindkettő kötődik az intuícióhoz. A tiszta figyelem önzetlenül.

Az nem igaz, hogy szenny csak belül, a figyelem tartományában van. Jézusnak abban persze igaza van, hogy az embert nem az szennyezi be, ami a szájába kerül, hanem ami elhagyja azt. Felemás dolgok ezek, kérem. De van-e valami is a világon, ami ne volna tisztátalan? Istent, de akár a létezés, az élet dolgait illetően is, ugyan miben lehet igaza az embernek? És lám, egész életében saját igazának a rabja... Olvasom:

Benzinszagra ébredtem.

Következik ebből az, hogy Édesapa betakart, amikor munkába indult.

Hiába... a legharagosabb apa is megszeliődül, amikor elválik gyermekeitől.

Mert az ő szíve is úgy jár, amint azt Isten megalkotta...

A gáztelepen Édesapa nem látja a napot.

Az égből is csak annyit, amennyit az erdő szabadon hagy.

Ha azt mondom: beszél az árnyék és a fény nyelvét, a madarakét, értekezik a széllel, és tudja, miféle csönd nő a kihalt csönd helyére – nem azt mondom róla, amitől mindenki csodálja.

Nem hanyódik, mint lapi a vízen, az biztos.

Pedig még Isten is megpróbálta.

De nem törte ketté.

Éppenséggel találgathatnék, mitől látom olyannak, mint álruhába bújt királyt, de nincs nekem időm ilyesmire.

Édesanya még a helyét is lesöpörte, ahová ült.

A tisztaság illett hozzá.

Aztán... aztán az emberi szó elhagyta beszédjüket.

Az egyik igaza nem egyezett meg a másik igazával.

Hát, azt én nagyon is meg tudom érteni...

Az én igazam sem talál Erzszi igazával.

Azonfelül pedig az igazság olyan, mint az étvágy.

Ki erre, ki arra vágyakozik. És aztán van az az éhség is, amikor a vágy nem számít, csak az életben maradás.

Jaj, de milyen nagy ára van annak a fajta kenyérnek...!

Élethosszig nyögi az ember a békekenyér árát.

Talán még a vér is viszi tovább az adósságot. S fizetik ezt az árat azok is, akik még Isten tervei között melegedtek, amikor erre a kenyérre befizettek.

Mert békének azért ne csúfoljuk azt, amiben nincs béke...

Az a béke, amit ebben a házban megkötöttek, olyan, mint azok az istenek, akik Istennek sok bosszúságot okoznak.

Ez a béke telhetetlen.

Örökké éhes, s követeli az áldozatot.

Édesanya oltárt tart fenn neki.
A verebek az eresz alatt lármáznak.
Hallom a visszamaró fecskék csivitelését.
Hát már ezek is az igazságon civakodnak?
A visszhangból észreveszem, hogy üres a ház.
Egyedül maradtam a szobában.
Csodálkozom még egy kicsit ezen a mennyezetten. Szürkül.
Félek, Édesanya előadja szándékát: jövő héten kimeszeljük a házat...
Édesanya tisztán s fehéren szereti.
Azonfelül mindene a munka. A fegyvere is ez.
A munka.
Ülj le, Rózsi, nyugodjál meg!
Mondták neki mindenfelé.
De még a kövek is többet értenek ezekből a magyar szavakból.
Édesanya nem tudta megszeretni az életteleniséget.
Akkor élt, ha dolgozott.
Még csak azt sem mondta, amit a restséggel paráználkodók mondanak ilyenkor:
Majd ott ne – s itt, nem éppen egyenes karral felmutatnak a Cintaram felé –, majd ott fenn, majd ott kinyugszom magam.
Édesanya úgy szereti a dolgot, hogy dolog híján tán a mennyországból is megszökne...
Édesanya olyan, mint az érett búzakalász. Feje megcsuklott.
Édesapa olyan, mint egy indulóének.
Látszik rajtuk, hogy a szalmaágy, amin alszanak: szúr.
Az utak, amiket napestig járnak, talpukon maradnak, s valami hajtja, húzza őket legbelül.
Menni.
Innen.
El.
A fájdalom órái ezek nekem is.
Még a szív sem segíti ilyenkor az embert... Magára hagyja... Ha élnivaló, reggelre megerősödik. Ha halni való: begyűjti Isten.
Ha lázas vagyok, közélük fekszem.
A betegségben az a jó, hogy visszatartja Édesanyát.
Visszafordul világnak indulásából.
Édesapa almát vásároltat bácsi Antival Ádzsudról.
És amíg forróságtól erőtlenné ajakkal szopogatom a szeletelt nedűt, beszédeknek mond nekem. Régi beszédeknek. Zöld Péterről. Johófiú Jankóról. Hamupöpléről. Amikor Szent Péter Jézussal a földön járt...
Hittem én neki. Hogyne.
De ez a benzinszag most kijózanított.